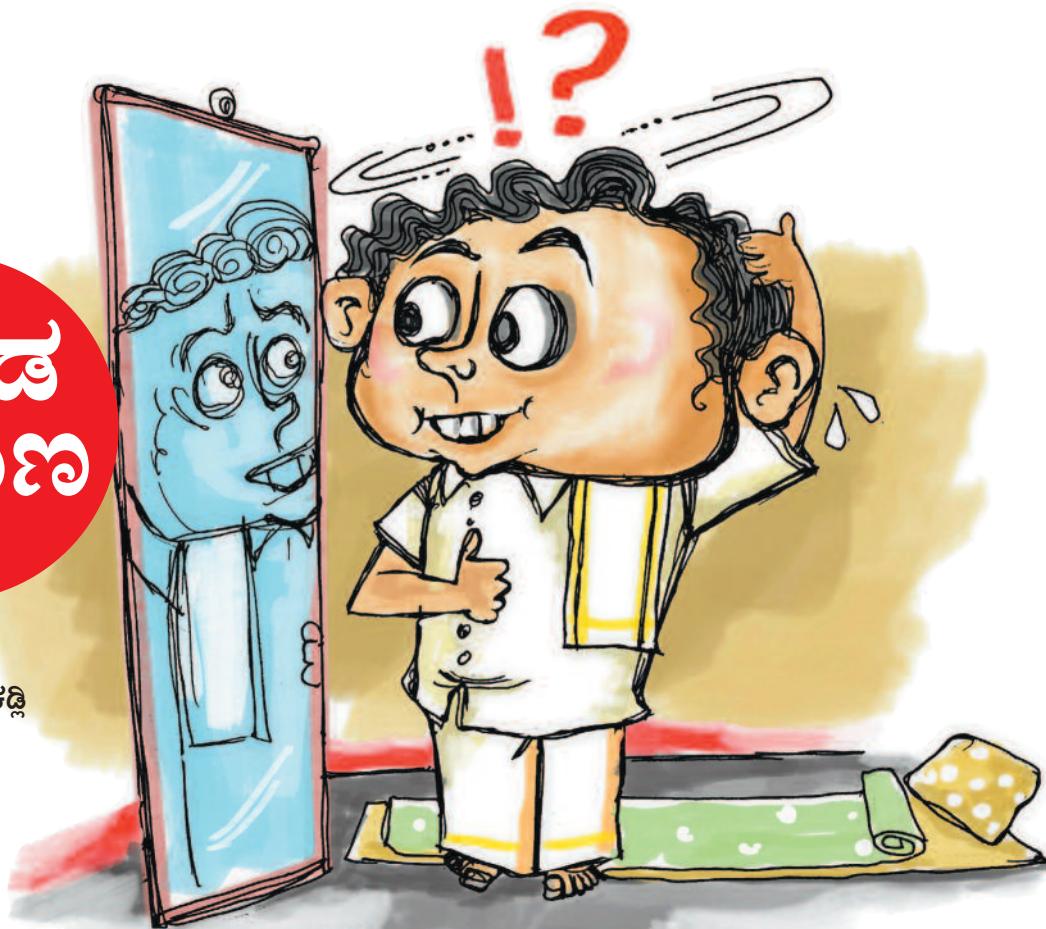

ಗುಂಡ ಪುರಾಣ

■ ಮಹೇಶ್ವರ ಹುರುಕಡ್ಲಿ

ಕೆಲೆ: ಸಂಕೇತ್ಸೋ ಸೆಹಿಕ್ತು

ಗುಂಡ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಗಭರ್ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಾಗಿ ಕೂತು ದೇವರಿಗಾಗಿ ದೀರ್ಘ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಕಿರಿಯಲ್ಲಿ ಉರಜನರೆಲ್ಲಾ ‘ಗುಂಡಾ ನೀನು ಹುಳ್ಳ’, ಗುಂಡಾ ನೀನು ಬಡವಾ, ಗುಂಡಾ ನೀ ಭಾಳ ಸಣಕಲ, ಗುಂಡಾ ನೀನು ಮೂಗು ಸೊಣ್ಣ’ ಎದು ಅನುಭಿನವ್ಯಾ ಮೂದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಅನುರಧೀಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಉರಲ್ಲಿರವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚೆಂಡವಾಗಿ ಕಾಲಿವರತೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಿವ ಆ ದೇವರು ತನ್ನನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನೆಂದು ಗುಂಡನಿಗೆ ದೇವರ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಕೋಪಬಂದಿತ್ತು. ಆ ಕೋಪ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕೆ ಬಿಲಿಯತ್ತು ಆಕ್ರೋಶವಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು ಆ ದೇವರನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ನ್ಯಾಯ ಕೇಳಬೇಕಿಂದು ಹಚ್ಚುತೋಟ್ಟು ಗಭರ್ಗುಡಿಯ ಹೊಸ್ತಿದ್ದ. ಗುಂಡನ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ತಪಬ್ರಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದ ದೇವರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನಾದ. ದೇವರು ‘ಗುಂಡ ವಿಕಿ ಉಗ್ರ ತಪಸ್ಸು? ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ?’ ಗುಂಡ ‘ದೇವರೇ ಉರವರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನ ನೋಡಿ ಹಂಗಿಸಿದಾರೆ, ಈ ಉರಲ್ಲಿದ್ದೋರೆಲ್ಲಾ ಚೆಂಡವಾಗಿರುವಂತೆ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿರೋ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾಕೆ ಹಿಂಗೆ ತಯಾರಿಸಿಬ್ಬಿಟ್ಟೇ?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಗುಂಡನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನನ್ನನಕ್ಕ ದೇವರು ‘ಗುಂಡ ಇದೋದು ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ದೈಹಿಕ ಸೌಂದರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ

ಯಾಕೆಮ್ಮೆ ಆಸ್ತಿ? ಅದು ತಾತ್ತ್ವಾಲಿಕ. ಅದರ ಬದಲು ಆತ್ಮಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯೋಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಂದು ತಿಳಿಬೇಕಿದನು.

ದೇವರ ಬುದ್ಧಿಮಾತು ಗುಂಡನಿಗೆ ನಾಟಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡ ‘ಅದೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ದೇವೇ, ನಾನೂ ಎಲ್ಲರಂಗ ಬೆಂದ ಕಾಣಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ, ನಾನು ಎತ್ತರ-ರದಪ್ಪ ಆಗಬೇಕು. ಬೆಂದ ಬಣ್ಣ ಹಾಲುಬಿಳಿ ಆಗಬೇಕು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು, ಜೊತೆಗೆ ನಾನೂ ಶ್ರೀಮಂತನೂ ಆಗಬೇಕು ಅಂತಹ ವರ ಕೊಡು’ ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದನು. ಗುಂಡನ ಹಟ ಮತ್ತು ಅವನ ಅಜಾಞಾನಗಳಿರದನ್ನೂ ಕಂಡು ದೇವರಿಗೆ ಬೆಂದರವಾಯಿತು. ದೇವರು ‘ಸರೀನಪ್ಪಾ ಗುಂಡ, ನೀನು ಆಗಿಸಣ್ಣನೆಲ್ಲಾ ಈಡೇರಿಸುವಂತಹ ವರ ಕೊಡ್ದಿನ್ನು. ಆದರೆ ಇದೋಂದು ವಿಚಿತ್ರ ವರ, ನಾ ಕೊಟ್ಟ ವರವನ್ನು ನೀನು ಕಲ್ಲುಷ್ಟಿ ಪರಿಸಿದರೆ ಅದು ಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಪಿಕಾಲಿದಲ್ಲಿ ಆಸ್ತಿ ಮತ್ತು ದೇಹಗಳಿರದನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆನ್ನತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಮನಯಲ್ಲಿ ಎಮ್ಮೆ ಹಣ ಒಡವೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತವೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ದೇಹದ ಆಕಾರವೂ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತದೆ ನಿನ್ನ ಬಣ್ಣವೂ ಬೆಳಿಯಾಗುತ್ತದೆ’ ಎಂದನು.

ದೇವರ ಮಾತಿನಿಂದ ಅನಂದಗೊಂಡ ಗುಂಡ ‘ಆಗಲೇ ದೇವರೇ, ಆ ವರ ನನಗೆ ಕೊಡು’ ಎಂದನು. ದೇವರು ಮನದಲ್ಲಿಯೇ ನಾಗುತ್ತಾ ತಫಾಸ್ಸು’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮರೆಯಾದನು.

ಗುಂಡ ಗಭರ್ಗುಡಿಯಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಮನಗೆ ಬಂದು ಪಡೆಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಾಪೆ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಕಲ್ಲುಷ್ಟಿ ಕೂತ. ದೇವರು ಕೊಟ್ಟ ವರವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಪರಿಕ್ಕಿಸೋಳಿ ಎಂದು ವರವನ್ನು ಪರಿಸಿ ‘ನನಗೇಗೆ ರೆಷ್ಟೆ ಪಂಚ, ಬಿಳಿ ಅಂಗಿ, ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಾರದ ಸರ, ಬೆರಳಿಗೆ ಉಂಗುರ ಮತ್ತು ತಲೆ ಮೊಲೆಂದು ರುಮಾಲು ಬೇಕು’ ಎಂದನು. ‘ತಫಾಸ್ಸು’ ಎಂದು ಅಶರಿರವಾಣಿಯೋಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿ. ಗುಂಡನಿಗೆ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಲ್ಲುಷ್ಟಿ ನೋಡಿದ. ಅರೇ! ಏನಾಳ್ಳಾಯ? ತಾನು ಬೆಂದಿದ್ದಲ್ಲವೂ ಅದಾಗಲೇ ತನ್ನ ಮೃಮೇಲಿದ್ದವು. ಮಿಂಗೊಂಡ ಗುಂಡ, ಇವುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಾಗ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಕಾಣಬಹುದೆಂದು ನೋಡಲು ಕನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ನಿಂತ. ತಕ್ಕಣವೇ ಅವಾಕ್ಷಾದಾ ಏಕೆಂದರೆ, ಗುಂಡನ ದೇಹ ತುಸು ಉಣಿತ್ತು, ಬಣ್ಣವೂ ಸಹ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಗುಂಡನಿಗೆ ಇನ್ನಮ್ಮೆ ಖಿಲಿಯಾಯಿತು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಂಟ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ. ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಏನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಜೊರಾಗಿ ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಚೋಳಾಗಿಗೆ ಕಿರಿಗಳು ಅನೆಯ ಕಿರಿಗಳಂತೆ ಬಡಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಗೋದೆಯ ಮೇಲಿನ ಪಟ ಗಾಳಿಗೆ ನತೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ‘ಧೂತಾ! ಈ ಹಾಳು ಮನೆ ಗೋಳಿ ಯಾವಾಗ ತಪ್ಪಿತ್ತು?’ ಎಂದು ಶರೀಸಿಕೊಂಡ. ಮರುಕ್ಕಣವೇ ದೇವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ವರ ನೇಪಾಯಿತು. ಕಲ್ಲುಷ್ಟಿ ಕುಳಿತವನೇ ವರವನ್ನು ಪರಿಸಿ ‘ನನಗೆ